

OPOUŠTÍME DOMOV

I

Král Wiallon hleděl na tiše bublající vodu. Vytékala přímo ze skleněné zdi do malé, průzračné studánky. Kolem ní ležely ploché bílé kameny. Velkými okny ve tvaru rozvité květy do sálu pronikaly sluneční paprsky a skleněné stěny se smaragdově třpytily. Na druhé straně místnosti plápolal ve vysokém mramorovém podstavci bílý Věčný oheň a ze stropu se spouštěly růžové a rudé květiny. Král Wiallon stál před svým trůnem a zlaté paprsky mu ze strany dopadaly na tvář.

Ruce měl volně sepjaté za zády. Plavé vlasy svázané, na hlavě blyštivou skleněnou korunu osázenou smaragdy. Přes ramena mu až k zemi padal světle zelený, hedvábný plášť. Pod ním měl zbroj z jakéhosi matně bílého kovu. V tmavomodrých očích měl nepřítomný lesk.

Byl klidný. Dýchal plynule a zhluboka. Cítil tu milovanou vůni Än-Ielwilu. Slyšel nezřetelné a zastřené volání stromů Nepochádaného hvozdu. Povzbuzovaly ho a on jim byl vděčný. Ten prastarý magický hvozď poskytl jeho lidu ochranu a domov. Přes dvacet let chodil po jeho půdě, dýchal jeho vzduch a vnímal jeho sílu. Přes dvacet let *odpočíval* a přemýšlel o každém Isgraělově tahu.

Přes dvacet let čekal, až přijde tento okamžik.

Věděl, že dřív nebo později klid pomine a odvaha o sobě znovu nechá slyšet. Rozpoutá se bouře a lidská srdce znovu pocítí naději a odhodlání. A ta bouře nastala. Vyvolal ji sám král Sardonského království – král Edrian.

Již bylo na čase, pomyslel si Wiallon docela vesele. Necítil žádný strach, pouze napětí. Věděl, že tato válka bude jiná. Bude velká, ano, a možná by se tak měla i jmenovat. Velká válka.

Elfové se jí zúčastní. Elfové se přičiní o záchranu světa. Budou znovu bojovat. Dvacet let čekali, až nadejde další příležitost. A nyní tu byla. Konečně se objevila opravdová naděje a proroctví má šanci se naplnit. Elfové a lidé opět spojí síly, aby v tomto novém věku ukázali, že dobro ještě nevymřelo.

Wiallon byl připraven bojovat. Byl připraven i zemřít. Vždyť už žil dost dlouho a viděl mnohé, co oko smrtelníka spatřit nestačilo. Blížila se nová doba a bylo na čase nechat vládnout mladé.

To platilo i pro Isgraěla.

„Je starý dost,“ řekl král slunci a povzdechl si. *Věčnost mu nenáleží. Vybral si špatnou cestu, ten Smělý, tak ať zaplatí za své hříchy životem. Neposkvrnění jsou mrtvi. A on bude své bratry následovat, již brzy.*

Napáchal už příliš zla.

Chystal se vyrazit. Věděl, že mu budou stát v cestě ibraxirové, kteří ještě stále slídili kolem hranic Nepochádaného hvozdu, ale nedělal si z nich hlavu. Společně se svým vojskem je smete z cesty jako smítko prachu.

Ach ano, byl čas opustit Än-Ielwil. Stejně, jako ho opustil Awrixel. A stejně jako ho před nedávnem opustila jeho drahá Terien a bájný Roliand, aby se vydali pro pomoc do divokých Orrnerských hor. Ačkoli naděje byla malá. Gryfové již válčit nechtěli. Wiallon jejich důvody chápal.

Náhle se jeho paže dotkly něžné prsty. Otočil se a pohlédl do očí své královně. Usmívala se na něho, smířeně a povzbudivě. Vzal ji za ruku a láskyplně ji sevřel v obou svých dlaních. A lehce políbil.

„Opět ses zjevila, aniž by tě mé uši zaslechly,“ usmál se a L'Qenlia mu úsměv oplátila.

„Ráda jsem tvým každodenním překvapením, můj pane.“

„A já překvapení zbožňuji, když jsou milá.“

Královna mlčela, pouze se usmívala a dlouho mu hleděla do očí. Pak promluvila: „Nastal čas. Opouštíš mne.“